

Arrest

nr. 96 103 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 31 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. VAN DEN BOSSCHE en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 augustus 2012 diende de verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende de onontvankelijkheid van betreffende aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 31 oktober 2012. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.08.2011 werd ingediend en op data van 04.10.2011, 08.02.2012 en 27.04.2012 door :

O.H. nationaliteit: Marokko (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, het blijft bij een loutere bewering. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene beweert verder dat hij geen banden meer zou hebben met Marokko. Echter, uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij vier kinderen heeft in Marokko. Bovendien geeft hij zelf aan in het voorgelegde arbeidscontract d.d. 12.09.2011 dat hij gehuwd is, ondanks de bewering van de advocaat dat betrokkene uit de echt gescheiden zou zijn. Het lijkt dus onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 45jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst

Betrokkene haalt verder aan dat hij in Marokko op een niet-menswaardige manier in armoede zou moeten leven, daar hij geen familieleden zou hebben waarbij hij terecht kan. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2005 in België zou verblijven, dat hij Frans zou spreken, dat hij er alles aan zou doen om het Nederlands onder de knie te krijgen en dat hij zich zeer goed aan de Belgische gewoontes heeft aangepast, - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

1.3. Op 31 oktober 2012 werd t.a.v. verzoeker, in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)”

2. Rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Ontvankelijkheid van het beroep voor wat betreft de tweede bestreden beslissing

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van ontvankelijkheid op voor zover het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring. Een eventuele vernietiging van het *in casu* bestreden bevel maakt geenszins dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

3.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoeker geenszins wordt betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomst- en/of verblijfsdocumenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt de verzoeker enkel middelen met betrekking tot de in punt 1.2 bedoelde eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoeker vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt, zou vernietigd worden, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang aantoonde bij onderhavige vordering. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Hij licht dit middel als volgt toe:

"Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige

wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid aantoonde waaruit blijkt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure ni. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Zoals hierboven reeds vermeld, verblijft verzoeker sinds 2005 in België, zijnde ruim 7 jaar !

Verzoeker kwam naar- België teneinde hier samen met zijn zakenpartner een café en eetgelegenheid uit te baten en om zich te vestigen bij zijn familie in België.

Verzoeker investeerde in voormelde BVBA en liet alles achter in zijn thuisland teneinde hier een nieuw leven op te bouwen.

Terugkeren naar zijn thuisland om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen is in casu dan ook ongerijmd.

De sociale en economische belangen van verzoeker zijn onmiskenbaar in België gevestigd.

Gezien verzoeker voor het eerst op 30.04.2008 een poging heeft ondernomen om een legaal verblijf in België te bekomen, zijn minstens sinds die datum zijn gegevens en relaas bekend voor verwerende partij.

Verzoeker heeft zelfs een rijksregisternummer. Het voormelde impliceert dat verzoeker geregistreerd is in de databank met bevolkingsgegevens die wordt beheerd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken.

Verwerende partij is m.a.w. sinds ruim 4 jaar in het bezit van de gegevens/ relaas van verzoeker en had daar in het nemen van haar beslissing rekening mee dienen te houden.

Verzoeker haalde als buitengewone omstandigheden (zijnde omstandigheden die de terugkeer naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken én een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden) aan dat :

- Hij zou verplicht worden om op een niet-menswaardige manier in armoede te leven, gezien hij in zijn thuisland geen familieleden heeft waarbij hij terecht kan, aldaar geen bezittingen hebben (noch van roerende, noch van onroerende aard) en er geen sociaal vangnet aanwezig is

- Hij contacten heeft opgebouwd gedurende de loop der jaren in België.

- Hij geïntegreerd is in de Belgische Maatschappij

Dat bovenvermelde omstandigheden, cumulatief en elk op zich, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van art. 9 bis van de Wet van 15 december 1980, die de indiening van een verzoek om machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen.

Verwerende partij had bij de beoordeling van het dossier van verzoeker hiermee rekening dienen te houden.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan en verduidelijkt hij dit als volgt:

"Verwerende partij schendt door haar beslissing het redelijkheidbeginsel.

Verwerende partij besliste in casu de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Het is niet logisch dat verzoeker, na een verblijf van meer dan 7 jaar in België, terug zou moeten keren naar Marokko om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verzoeker heeft geen banden meer met Marokko. Verzoeker is sinds 2008 gescheiden van de moeder van zijn kinderen. Met zijn kinderen in Marokko heeft verzoeker geen contact meer.

De sociaal-economische belangen van verzoeker zijn in België gevestigd.

M.a.w. er waren voldoende bewijzen/elementen voorhanden teneinde de aanvraag van verzoeker minstens onvankelijk te verklaren en zijn dossier verder te onderzoeken.

Verzoeker dient op te merken dat in casu de verhouding tussen de motieven en het dispositief in de bestreden beslissing ontbreekt.

In het dossier zijn voldoende gegevens voorhanden die onverenigbaar zijn met de vaststelling van verwerende partij.

Dat de beslissing van verwerende partij om het verzoekschrift onontvankelijk te verklaren, onredelijk is, blijkt uit hetgeen hiervoor werd aangehaald."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

4.2. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn

land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.3. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

4.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.5. Verzoeker verwijst herhaaldelijk naar het gegeven dat hij reeds ruim 7 jaar in België verblijft en dat zijn sociaaleconomische belangen in België zijn gevestigd. Verzoeker betoogt dat hij buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, met name dat hij contacten heeft opgebouwd in België en geïntegreerd is. Hij meent dat deze omstandigheden de indiening van een aanvraag tot verblijf in België rechtvaardigen en dat de verwerende partij hiermee rekening had moeten houden.

De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, met name het hebben van sociaaleconomische belangen en het opbouwen van contacten, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (*cf.* RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben tot de integratie van verzoeker. Dienaangaande wordt gesteld: *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat betrokkene al sinds 2005 in België zou verblijven, dat hij Frans zou spreken, dat hij er alles aan zou doen om het Nederlands onder de knie te krijgen en dat hij zich zeer goed aan de Belgische gewoontes heeft aangepast, - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”*

De verzoeker laat met zijn louter betoog na om *in concreto* aan te tonen dat zijn langdurig verblijf, integratie en sociaaleconomische belangen het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Met het louter betoog dat *“het (...) niet logisch”* is dat hij na 7 jaar verblijf moet terugkeren naar Marokko om daar een aanvraag in te dienen, toont verzoeker dit geenszins aan. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de

verwerende partij om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf in ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoeker betoogt verder dat hij bij terugkeer verplicht zal worden om op onmenselijke wijze in armoede te leven aangezien hij in zijn land van herkomst geen familieleden meer heeft bij wie hij terecht kan, hij daar geen bezittingen heeft en er geen sociaal vangnet aanwezig is. Verzoeker beweert verder dat hij sinds 2008 gescheiden is en dat hij geen contact meer heeft met zijn kinderen in Marokko. De verwerende partij kan gevolgd waar deze stelt dat verzoeker bewijzen dient voor te leggen om deze bewering te staven, *quod non in casu* zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier. Verzoekers ongestaafde bewering doet daardoor geen afbreuk aan volgende bevinding in de bestreden beslissing, met name: *“Echter, uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij vier kinderen heeft in Marokko. Bovendien geeft hij zelf aan in het voorgelegde arbeidscontract d.d. 12.09.2011 dat hij gehuwd is, ondanks de bewering van de advocaat dat betrokkene uit de echt gescheiden zou zijn.”*, die steun vindt in het administratief dossier.

Waar verzoeker zulke bewijzen niet heeft aangebracht, met name dat hij geen contact heeft met familieleden noch een sociaal vangnet, is het dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat: *“Het lijkt dus onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 45jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”*

Bovendien wordt in de bestreden beslissing gewezen op de mogelijkheid voor verzoeker om voor zijn terugkeer beroep te doen op steun van de Internationale Organisatie voor Migratie niet enkel wat betreft een terugreis maar ook wat betreft bijstand in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Dit wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd. Het is derhalve niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van verwerende partij om te besluiten dat *“Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niet meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”*.

4.7. Het gegeven dat verzoeker sinds 30 april 2008 bij de verwerende partij gekend is wegens een poging om een legaal verblijf te bekomen in België en het gegeven dat verzoeker beschikt over een rijksregisternummer, zijn *in casu* niet relevant aangezien ze geen afbreuk doen aan het feit dat het verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat er buitengewone omstandigheden bestaan die het onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag tot verblijf in te dienen vanuit zijn land van herkomst. De bewering als zou de verwerende partij sinds ruim 4 jaar in bezit zijn van zijn gegevens is, toont het bestaan van buitengewone omstandigheden niet aan en kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

4.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker aangehaalde elementen beoordeeld werden. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoeker dient te worden ingevuld. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel en tweede middel zijn niet gegrond.

4.9. In een derde middel haalt de verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Hij licht dit middel als volgt toe:

“Op het ogenblik van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 kon verzoeker ervan uitgaan dat instructie van de Minister van Migratie en Asielbeleid dd. 18.07.2009 nog toegepast zouden worden.

Op 11 december 2009 deelde de toenmalig Staatssecretaris M. Wathelet mee dat de criteria van de instructie ten gronde geldig blijven en zullen toegepast worden.

Als zodanig heeft verzoeker in zijn aanvraag dd. 13.10.2009 gewag gemaakt van de criteria zoals voorzien in de instructie van de Minister van Migratie en Asielbeleid dd. 18.07.2009.”

4.10. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

4.11. De Raad wijst er op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen opsomming bevat van criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om ontvankelijk en/of gegrond te worden verklaard (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). In de aanhef van de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar het arrest nr. 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011. Er kunnen geen verwachtingen gebaseerd worden op welke gedragslijn dan ook of verklaringen van wie dan ook aangaande zulke gedragslijnen die op een dusdanige manier toegepast worden door de verwerende partij dat zij haar discretionaire bevoegdheid inperkt, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toevoegt of vrijstelling verleent van wettelijk vereiste voorwaarden, zoals het bestaan van buitengewone omstandigheden. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door administratieve praktijken gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Waar verzoeker betoogt dat hij in zijn in punt 1.1. vermelde aanvraag gewag gemaakt heeft van de instructies van 18 juli 2009, dient de Raad op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES